

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.068/2009/3.szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Szegedi Ítéltábla a Dr. Dobi Andrea ügyvéd 3700) által képviselt **(felperes neve, címe)** alatti székhelyű felperesnek - **(képviselő neve)** által képviselt **(alperes neve, címe)** alatti székhelyű alperes ellen 7.520.000,- Ft és járulékai megfizetése iránt indított perében - melybe az alperes pernyertessége érdekében a **(jogtanácsos neve)** jogtanácsos által képviselt **(beavatkozó neve, címe)** beavatkozott - a Csongrád Megyei Bíróság 2008. november 26. napján kelt 13.P.21.012/2008/12. számú ítéletével szemben a beavatkozó részéről 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését **helybenhagyja.**

Kötelezi a beavatkozót, fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 200.000,- (Kettőszázezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

A le nem rótt 366.600,- (Háromszázhatvanhatezer-hatszáz) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az alperes 2006. január 23-án vállalkozási szerződést kötött a **(intézmény megnevése)** Idősek Otthona felújítására, a teljesítés határideje 2006. október 30. napja volt. A vállalkozó késedelembe esett, emiatt a teljesítésre csak 2007. július 20-án került sor. Az alperes 2006. október 3-án a felperessel kötött vállalkozási szerződést, melynek keretében az Idősek Otthonában folyó felújítási munkákhoz kapcsolódva a felperesnek kellett elvégeznie 2006. december 31-ig az orvosi, konyhai, mosodai technológiai szerelési munkákat. A beavatkozó a szerződést ellenjegyezte. A felújítási munkák késedelme miatt a felperes az általa már beszerzett jelentős értékű

eszközök tárolására kényszerült. A peres felek ezért a szerződést 2007. januárjában módosították, a teljesítési határidő tekintetében rögzítették, hogy az igazodik a felújítási munkák befejezéséhez, de nem lehet későbbi, mint 2007. március 30. napja. A C) pontban az alperes vállalta, hogy 2007. január 1-től 47.000,- Ft/nap tárolási költséget fizet a felperesnek, mely kötelezettség „utolsó napja a munkaterület tényleges átvételének építési napló szerinti napja”. A szerződésmódosítást a beavatkozó ugyancsak ellenjegyezte.

A felperes a munkaterületet 2007. július 20-án vette át, és a szerződést megfelelően teljesítette. Ezt követően 2007. augusztus 1-jén kiállította az alperessel szemben a PC 489/2007. számú, 7.520.000,- Ft tárolási díjat tartalmazó számláját. Az alperes 2007. augusztus 18-án a követelés „jogosságának elismerése mellett” a fizetési határidő 2007. december 31-ig történő meghosszabbítását kérte.

A felperes keresetében 7.520.000,- Ft és ennek 2008. január 1. napjától járó kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Utalt arra, hogy a tárolási díj számításánál figyelemmel volt az eszközök beszerelésének időpontjára, csak a tényleges tárolási időtartamra követeli a díjat.

Az alperes kérte a kereset elutasítását. Arra hivatkozott, a felperesnek tájékoztatnia kellett volna arról, hogy a munkaterület átadása csupán 9 hónapos csúszással lehetséges, az alperes ebbéli tévedését fel kellett ismernie. A felperesnek a kárenyhítés körében értékesítenie kellett volna a berendezéseket. A szerződésmódosítás C) pontjában kikötött díjat kifogásként feltűnő értékaránytalanság címén megtámadta.

A beavatkozó csatlakozott az alperesi állásponthoz. Véleménye szerint is fel kellett volna hívnia a felperesnek az alperes figyelmét arra, hogy jelentős összegű tárolási díj merülhet fel, ehelyett a beavatkozó is felajánlhatott volna megfelelő raktárakat. Másodlagosan arra hivatkozott, a szerződés szerint a felperes díjigénye legfeljebb 2007. március 30. napjáig lehet alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetnek megfelelően marasztalta az alperest. A megtámadási kifogást arra figyelemmel utasította el, hogy az alperes a megtámadási határidő megnyílta után a szerződést írásban megerősítette, ezzel a megtámadás joga megszűnt (Ptk. 236. § (4) bekezdés). Hangsúlyozta, az alperes 2007. augusztus 18-án elismerte a tartozását, a teljesítésre csupán haladékokat kért. A tévedésre alapított kifogást sem találta megalapozottnak, mivel a szerződéskötés időpontjában tévedés nem állt fenn. A felperes érdekkörén kívüli ok, a fővállalkozó késedelme miatt vállalta az alperes a tárolási költség fizetését, csupán később vált számára ismertté, hogy ezt a fővállalkozótól nem tudja behajtani. A kárenyhítés körében a felperes oldalán mulasztást nem állapított meg. Álláspontja szerint a beszerzett berendezések értékesítése - a közeli teljesítés miatt - a felperestől nem volt elvárható. Másfelől a szerződés módosításakor más raktározási lehetőséget az alperes, de a beavatkozó sem ajánlott fel, a díj leszállítása ezen a címen sem indokolt. Miután a felek a szerződésben úgy rendelkeztek, hogy a díj a felperest a tárolás teljes idejére megilleti, nem fogadta el az ennél rövidebb idő számítására vonatkozó alperesi érveket.

Az elsőfokú ítélettel szemben a beavatkozó élt fellebbezéssel, annak részbeni megváltoztatása mellett a marasztalás 1.410.000,- Ft tőkére való leszállítását és a felperes költségeiben való marasztalását kérte. Véleménye szerint az alperes az

ügyben joghatályos tartozáselismerő nyilatkozatot nem tett. Kifejtette, a szerződésmódosításkor azzal számoltak, hogy a felperes legkésőbb 2007. március 31-ig teljesít, ehhez a munkaterületet 2007. január 31-ig át kellett volna vennie, így a költségátalányra csak 30 nap erejéig jogosult. Egyébként is csak a tényleges, indokolt, reális összegű díjra tarthat igényt, értékelve a kárenyhítési kötelezettséget is. Egyrészt a berendezéseket értékesítenie kellett volna azzal, hogy azokat a munkák előrehaladtával újra beszerzi, másfelől a tárolásra elegendő lett volna egy lakás is, melynek havi bérleti díja nem haladja meg a 60.000,- Ft + ÁFA összeget. Megismételte, az alperessel téves feltevésben voltak, úgy gondolták, hogy a munkavégzés 2007. március 31-ig befejeződik, ezzel összefüggésben a felperes mulasztott, amikor meghagyta őket a tévedésükben.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Továbbra is arra hivatkozott, hogy a szerződésmódosítás C) pontja világosan tartalmazza, a költség a tényleges tárolás befejezéséig jár, a felek nem voltak tévedésben.

A beavatkozó fellebbezése **alaptalan**.

A peradatok alapján egyértelműen megállapítható, hogy a felperes szerződéses jogviszonyban a megrendelő alperessel állt. Az alperes az épület felújítási munkálatainak kivitelezésére más vállalkozóval kötött generálkivitelezési szerződést, amelynek alapján az elvégezni vállalt munkáknak szükségképpen meg kellett előznie a felperes által vállalt szolgáltatást. Az alperes a felperessel kötött vállalkozási szerződés megrendelőjeként, jogosultjaként késedelembe esett, melynek oka az volt, hogy a fővállalkozó késedelmé folytán a munkaterületet a szerződésben meghatározott időpontban nem tudta a felperes rendelkezésére bocsátani. A megrendelő „objektív” (felróhatóságától független) szerződésszegést követett el, amikor a Ptk. 393. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségének nem tudott eleget tenni, jogosulti késedelembe esett (Ptk. 302. § b) pont), mivel elmulasztotta azokat az ún. közbenső intézkedéseket, amelyek szükségesek voltak ahhoz, hogy a kötelezett felperes megfelelően teljesíteni tudjon.

A Ptk. 303. § (2) bekezdés a) pontja értelmében az alperes - függetlenül attól, hogy késedelmét kimentette-e - köteles a kötelezett felelős őrzéséből eredő költségeket megtéríteni. Nyilvánvaló tény volt a felek előtt is, hogy az alperes jogosulti késedelembe esett, a felperes által felelős őrzésbe vett eszközök tárolásával pedig jelentős költség merül fel. Ezen jogi helyzet indokolta, hogy 2007. januárjában a felek módosították a vállalkozási szerződésüket, ennek során a jogosulti késedelemmel összefüggésben felmerült tárolási költség összegére nézve is létrejött közöttük az akarategység, az alperes a tényleges késedelem idejére napi 47.000,- Ft díj fizetésére vállalt kötelezettséget.

A beavatkozó a szerződésmódosítás során megjelölt 2007. március 30-i határidőt tévesen akként értelmezte, a felperes vállalt kötelezettséget arra, hogy ezen időpontig a szerződést teljesíti, így 2007. január 31. napjáig a munkaterületre fel kellett vonulnia. Valójában az alperes esett jogosulti késedelembe, mely a Ptk. 303. § (2) bekezdése értelmében a kötelezett egyidejű késedelmét kizárja, következésképpen a szerződés módosításában megjelölt 2007. március 30-i határidő

póthatáridőnek minősül, melyet az alperes vállalt betartani. A munkaterület átadására irányuló kötelezettségét olyan időben kívánta teljesíteni, hogy a felperes a szerződést 2007. március 30. napjáig teljesíteni tudja. Miután a határidő letelt, a felperes a Ptk. 300. § (2) bekezdése értelmében elállhatott volna a szerződéstől, ez azonban nem történt meg. A

szerződésmódosítás időpontjában az alperes megrendelőnek is jogában állt, hogy éljen az általános elállási jogával (Ptk. 395. § (1) bekezdés), ebben az esetben azonban a vállalkozó addig felmerült kárát köteles lett volna megtéríteni.

A szerződésmódosítás érvényessége szempontjából közömbös volt a megrendelő alperes egyoldalú (rejtett) téves feltevése, meghíúsult várakozása a fővállalkozó teljesítését illetően (Ptk. 207. § (5) bekezdés), ezen körülményre a felperesnek érdemi ráhatása nem volt.

A tárolási díj feltűnő értékaránytalansága miatti megtámadási kifogás alaptalanságával kapcsolatos elsőfokú indokok helytállóak. Az alperes a PC 489/2007. számú 7.520.000,- Ft összegű tárolási díjat tartalmazó felperesi számla kézhezvétele után 2007. augusztus 18-án a tartozását egyértelmű nyilatkozattal elismerte, mindössze a fizetési határidő 2007. december 31-ig történő meghosszabbítását kérte. Erre figyelemmel helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a megtámadási határidő megnyílta után az alperes a szerződést írásban megerősítette, ezzel a Ptk. 236. § (4) bekezdése értelmében a megtámadás joga megszűnt. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a reálisnak tartott, indokolt összegű tárolási, raktározási díjat az alperes és a beavatkozó nem jelölte meg. Nem végeztek olyan számítást, melyből megállapítható lenne, hogy mihez képest tartják feltűnően aránytalannak a megállapított tárolási díjat. Az a fellebbezési hivatkozás, amely szerint „egy lakás” is alkalmas lett volna a több tízmillió forint értékű eszközállomány őrzésére és tárolására 60.000,- Ft + ÁFA bérleti díj mellett, nélkülözi a realitást. A beavatkozó kifogásában figyelmen kívül hagyta, hogy a technológiai gép-műszer, valamint a technológiai felszerelés együttes értéke 62.995.867,- Ft volt, ilyen volumenű és értékű eszközök őrzésére külön személyzetet kell biztosítani. Nem jelöltek meg olyan személyt, aki a berendezéseket máshol, megfelelően biztonságos körülmények között, lényegesen alacsonyabb díj fizetése ellenében őrizte volna.

A fentiek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A beavatkozó fellebbezése eredménytelennek bizonyult, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes másodfokú eljárási költségét, az ügyvédi munkadíj összegét az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pont és (5) bekezdés alapján állapította meg.

A beavatkozó személyes illetékmentessége folytán az általa le nem rótt fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad (6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §, Itv. 5. § (1) bekezdés b) pont).

Szeged, 2009. április hó 10. napján

Dr. Kemenes István sk.
a tanács elnöke

Dr. Mányoki Zsolt sk.
előadó bíró

Dr. Hámori Attila sk.
táblabíró